

Música a la tele: qüestió de complicitats, per Consol Sàenz

La periodista musical agraeix a l'Acadèmia Catalana de Música el guardó a millor programa musical a Efecte Collins

Consol Sàenz | Juan Miguel Morales

Moltíssimes gràcies a l'Acadèmia pel guardó. Aquestes eren les primeres paraules que volíem expressar a l'escenari de l'Auditori de Barcelona si el nostre Efecte Collins era reconegut com a millor programa musical. Quan finalment així es va anunciar els nervis van fer de les seves i l'agraïment va quedar als llimbs. Però ho repetim: moltíssimes gràcies a l'Acadèmia per reconèixer la nostra feina, a la direcció de RTVE Catalunya i als músics que han participat en els, de moment, cinquanta capítols.

Gràcies per deixar-nos apropar al vostre interior, a les vostres alegries i pors, a l'entusiasme i a l'angoixa que provoca dedicar-se a la música. Gràcies per la vostra sinceritat i complicitat a les entrevistes, gràcies per despullar-vos emocionalment de tal manera que a vegades ens heu fet emmudir. Gràcies per mostrar-nos aquella part de la gent de la música que queda fora, invisibilitzada, com si no fos important, darrere els escenaris i els aplaudiments del públic i que en realitat és la llavor del fet creatiu. Gràcies també per recordar-nos que tot i el respecte que ens mereixeu, sempre es poden posar més eines per tenir cura de les veus, els instruments, la música.

No és fàcil fer programes de música a la televisió. Atenció: em refereixo a programes dedicats a la música, al fet musical. No parlo d'espais d'entreteniment on la música pugui ser més o menys

protagonista. Tots són necessaris, però cadascú té la seva idiosincràsia i mal fariem de posar-los al mateix sac. Com deia Josele Santiago, el nostre gran filòsof musical, no es pot comparar **Leonard Cohen** amb una orquestra de versions; els dos són molt respectables, però no tenen res a veure. Dic això perquè, hi torno, no és fàcil fer programes de música a televisió; les audiències i la rendibilitat que proporcionen marquen i molt les programacions, tot i tractar-se de mitjans públics. És difícil apostar per noms no consagrats, per gèneres musicals que no formin part del *mainstream*, per creadors que no volen treballar en els circuits més normatius. És difícil, i per això demanem, perquè la necessitem, la vostra complicitat, la dels músics, els agents i les discogràfiques.

No podem demanar que volem més música als mitjans si no hi apostem. No vull dir que ens posem 'estupendos' i fem cua per participar als programes, però no hi ha res més descoratjador que escoltar 'no' per part d'artistes que després es queixen de la falta de presència als mitjans o del tracte rebut a determinats espais que normalment poc tenen a veure amb la cultura. Evidentment tothom té el dret a dur la seva carrera com vulgui, però fóra bo que així com nosaltres, des de la nostra estima a la música, pensem en ells i les seves creacions, també ells es posin a la nostra pell. Sense aquesta complicitat i un treball conjunt la presència de la música a la televisió es fa molt i molt difícil. Siguem proactius i treballem en comunitat, si us plau.

Dit això, tornem a donar les gràcies a l'Acadèmia Catalana de la Música pel nostre Alícia i ens veiem als concerts i, esclar, a la televisió, a l'Efecte Collins de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya, per exemple.

PD: Dedicat especialment a Carlos Grima i Alícia Gómez.